

Arrest

nr. 165 482 van 11 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 28 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Jigjiga in de Somalische regio. Na uw geboorte verhuisde u naar het dorp Dagahale ten westen van de stad Jigjiga. U bent van Somalische origine en behoort tot de Ogaden clan. In de derde maand van 2001 huwde u uw eerste echtgenoot. U heeft samen met uw eerste echtgenoot twee kinderen. In de zesde maand van 2008 scheidde u van uw eerste echtgenoot. In 2012 huwde u uw tweede echtgenoot. U kreeg met uw tweede echtgenoot nog een kind. In de negende maand van 2013 scheidde u van uw tweede echtgenoot. In januari 2015 huwde u uw huidige echtgenoot. U heeft geen kinderen met uw huidige echtgenoot.

Uw huidige echtgenoot verkocht qat op de dorpsmarkt van Dagahle. Daar werd hij afgedreigd door de Liyu politie die gratis qat eisten. Na een tijd weigerde uw echtgenoot de leden van de Liyu politie nog van gratis qat te voorzien. Daarop werd uw echtgenoot door de politieagenten ervan beschuldigd voor het UBO binnen het ONLF te werken. Op 5 april 2015 viel de politie uw woning binnen. Dorpsgenoten hadden uw echtgenoot gewaarschuwd over zijn nakende arrestatie, zodat hij het huis reeds ontvlucht was. U werd beschuldigd van het achterhouden van uw echtgenoot en aangehouden door de Ethiopische autoriteiten. U werd gedurende ongeveer een maand en twee dagen vastgehouden in de gevangenis te Jigjiga. U werd gefolterd tijdens uw detentie. De dorpsoudsten bepleitten uw vrijlating bij de Ethiopische autoriteiten. De voorwaarde voor uw vrijlating was dat u binnen de tien dagen uw echtgenoot zou overleveren aan de autoriteiten. Indien u deze voorwaarde niet zou naleven zou u gedood worden. De dorpsoudsten betaalden 100.000 bir borg. Na uw vrijlating op borg besloot u in overleg met de dorpsoudsten het land te verlaten. Uw drie kinderen blijven bij een clangenoot. Op 20 mei 2015 verliet u Jigjiga. U reisde via Soedan, Egypte en Italië naar België waar u op 9 juli 2015 een asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties. U verklaart niet terug te kunnen keren naar uw land van herkomst omdat u vreest gedood te worden door de autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legt u twee geboorteaktes van uw kinderen neer en een identiteitsdocument. Tijdens uw gehoor voor het CGVS legt u een medisch attest opgesteld door een Belgische arts neer betreffende de genitale verminking waarvan u slachtoffer werd. Verder verklaart u dat u vernam dat uw dochter die nog in Ethiopië verblijft het slachtoffer werd van genitale mutilatie. U vreest dat indien u nog van een dochter zou bevallen in Ethiopië ook zij hieraan onderworpen zou worden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw voorgehouden problemen in uw land van herkomst hun oorsprong zouden vinden in de problemen die uw huidige echtgenoot kende met de Ethiopische Liyu politie die hem valselyk beschuldigden van lidmaatschap van het ONLF. Betreffende deze problemen dient vooreerst vastgesteld te worden dat u geen begin van materieel bewijs neerlegt betreffende uw scheiding van uw vorige echtgenoot. U maakt evenmin stavingstukken over die uw relatie of huwelijk met uw huidige echtgenoot zouden aantonen of diens activiteiten als qathandelaar (cgvs p.7).

Al evenmin overtuigen uw verklaringen betreffende de problemen die uw huidige echtgenoot met de Ethiopische autoriteiten kende. Zo is het weinig aannemelijk dat de leden van de Liyu politie uw echtgenoot omwille van diens uiteindelijke weigering om nog een portie qat aan hen af te staan zouden beschuldigen van lidmaatschap van het ONLF en hem daarom ter dood zouden veroordelen (cgvs p.8 en 17). Wanneer het CGVS u wijst op deze weinig aannemelijke voorstelling van zaken, waarbij de leden van de Liyu politie omwille van de detentie en eventuele dood van uw echtgenoot dan helemaal geen qat meer zouden verkrijgen, stelt u dat ze daar helemaal geen rekening mee houden en nu eenmaal doen wat ze willen. Waar nog aangenomen kan worden dat sommige leden van politiediensten hun macht misbruiken door handelaars af te dreigen tot het bekomen van gratis goederen is het echter weinig plausibel dat zij als vergeldingsmaatregel voor een eenmalige weigering de handelaar onmiddellijk een buitengerechtelijk doodsvonnis opleggen en er hen bijgevolg geen enkel drukingsmiddel meer rest tot het bekomen van gratis waar.

Al evenmin overtuigend zijn uw verklaringen betreffende de problemen die andere qathandelaars in uw regio ondervonden en jullie reactie daarop. Zo stelt u dat er voorafgaand aan de problemen van uw echtgenoot een qathandelaar gechanteerd werd in het dorp Bili en uiteindelijk valselyk beschuldigd werd. Deze man vluchtte waarna zijn familie gearresteerd werd. Wanneer het CGVS informeert of uw echtgenoot en u ooit overwogen om de handel tijdelijk te stoppen of andere handelswaar aan te bieden verklaart u enerzijds dat uw echtgenoot geen kennis had van andere zaken en anderzijds jullie nu eenmaal niet verwacht hadden zulke problemen te kennen. Deze bewering valt echter moeilijk te rijmen met uw eerdere bewering dat u via het incident met de qathandelaar in Bili op de hoogte was van de mogelijk verregaande consequenties bij het weigeren van qat aan de Liyu politie. Wanneer het CGVS u hier op wijst overtuigt uw verklaring, dat jullie er niet bij zoveel bij stilstonden en dachten dat het niet zover zou komen (cgvs p.9-10), allerminst. Rekening houdend met uw verklaring dat u op de hoogte was van de afpersingspraktijk in Bili en de gevolgen voor de familie van deze man (cgvs p.10) en uw bewering dat de Liyu politie niet gebonden is aan wetten of moraal (cgvs p.8) mag redelijkerwijs aangenomen worden dat u en uw echtgenoot de problemen met de Liyu politie ernstiger namen. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt in ernstige mate ondergraven door uw verklaring dat jullie deze problemen aanvankelijk niet bijzonder ernstig namen.

Ook betreffende de problemen die u persoonlijk ondervonden zou hebben met de Ethiopische autoriteiten omwille van de vlucht van uw echtgenoot legt u geen begin van materieel bewijs. U stelt dat

u op het moment van uw vrijlating uit de gevangenis van Jigjiga een betalingsbewijs van uw borg ontving maar dat dit document tijdens uw vlucht naar België zoek raakte (cgvs p.8). Wat er ook van zij, er dient te worden vastgesteld dat ook uw verklaringen aangaande deze problemen allerminst overtuigen.

Betreffende de plotse vlucht van uw echtgenoot op 5 april 2015 legt u weinig aannemelijke verklaringen af. Zo stelt u dat uw man door dorpsbewoners gebriefd werd over zijn nakende arrestatie. Het hoofd van de politie van uw dorp zou uw echtgenoot immers hebben aangegeven bij de Liyu politie te Jigjiga. Gevraagd hoe jullie daarvan op de hoogte waren stelt u aanvankelijk dit niet precies te weten, maar dat iedereen het erover had. Wanneer het CGVS nogmaals informeert hoe jullie van deze feiten op de hoogte werden gebracht stelt u plots heel wat duidelijker dat een militair uw man verwittigde. U blijkt zich plots ook de naam van deze man te kunnen herinneren (cgvs p.10). Uw weinig consistente verklaringen over de wijze waarop jullie de nakende arrestatie van uw echtgenoot vernamen roept opnieuw ernstige vragen op. Al evenmin overtuigend zijn uw verklaringen betreffende de periode tussen de waarschuwing betreffende zijn nakende arrestatie en het vertrek van uw echtgenoot. Zo stelt u enerzijds dat uw echtgenoot pas drie uur na de verwittiging vertrok, om onmiddellijk daarna te verklaren dat uw echtgenoot het huis binnenliep al roepend dat hij beschuldigd werd waarna hij vertrok, zodat jullie geen tijd hadden om overleg te plegen (cgvs p.14-16).

Bij de inval van de Liyu politie in uw huis op vijf april 2015 werd u aangehouden omdat uw echtgenoot gevlucht was. U zou gedurende ongeveer één maand en twee dagen vast hebben gezeten in de gevangenis te Jigjiga. Uit deze verklaringen valt af te leiden dat u rond 7 mei 2015 werd vrijgelaten. Tijdens uw gehoor verklaart u echter dat u de veertiende of de zestiende van de vijfde maand werd vrijgelaten (cgvs p.19). Wanneer het CGVS u wijst op deze tegenstrijdigheid overtuigt uw antwoord, dat u de datum van uw vrijlating slechts bij benadering opgaf (cgvs p.21), allerminst. Van iemand die verklaart dat zij haar land van herkomst diende te verlaten nadat zij gefolterd werd tijdens haar korte gevangenschap mag redelijkerwijs verwacht worden dat zij duidelijke en consistente verklaringen aflegt betreffende de periode van haar vrijlating. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u wel precies weet te vertellen dat u op 5 april 2015 werd gearresteerd maar deze gebeurtenis geheel niet in het dagelijks leven in uw dorp kan plaatsvinden. U blijkt geen idee te hebben of deze arrestatie in het begin, het midden of eerder op het einde van de week gebeurde. Al evenmin heeft u een idee op welke dag van de week u werd vrijgelaten uit de gevangenis. Wanneer het CGVS u wijst op deze merkwaardige vaststelling, waarbij een laaggeschoolde vrouw wel de data van haar arrestatie en vrijlating opgeeft maar deze gebeurtenissen niet in haar dagelijks leven kan plaatsvinden hoewel zij actief was als marktkraamster en schoolgaande kinderen had stelt u dat data in uw regio van herkomst weinig belang hebben, maar dat uw dorp op vrijdag wel een verplichte rustdag kent. Wanneer u er op gewezen wordt dat uw antwoord een bevestiging is van de door het CGVS gemaakte bedenking verklaart u uw onwetendheid door de gevolgen van de gebeurtenissen op uw cognitieve vaardigheden (cgvs p.19-21). Deze verklaring overtuigt allerminst. Van iemand wiens leven verstoord wordt door een ingrijpende gebeurtenis zoals een onverwachte arrestatie mag redelijkerwijs eerder verwacht worden dat hij of zij deze gebeurtenis kan kaderen in het tijdsverloop van het dagelijks leven eerder dan dat men mag verwachten dat hij of zij de exacte datum van dit incident herinnert. Dat u hier geheel niet toe in staat bent versterkt bijkomend de indruk dat uw asielrelaas een geconstrueerd karakter vertoont.

Ten slotte stelt u dat u op het moment van uw vrijlating de opdracht kreeg om uw echtgenoot te zoeken en aan de Ethiopische autoriteiten uit te leveren. Op het moment van uw asielaanvraag verklaarde u dat u hiervoor tien dagen de tijd kreeg, indien u uw echtgenoot niet zou uitleveren zou u gedood worden (vragenlijst cgvs – vraag 5). Tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaarde u aanvankelijk dat u zeven dagen de tijd kreeg om de man te vinden die de fout tegen de politieagent had gemaakt (cgvs p.19). Wanneer het CGVS hier later opnieuw naar informeert grijpt u terug naar uw eerdere verklaring en stelt u dat u hiervoor tien dagen de tijd kreeg. Gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen beweert u dat deze zeven dagen de periode tussen uw vrijlating en uw vertrek betroffen. Wanneer het CGVS uw eerdere verklaring voorleest stelt u dat u zich blijkbaar vergist heeft en dat het toch tien dagen betrof. Ook hier dient te worden opgemerkt dat van iemand die verklaart haar land te hebben moeten verlaten vanwege haar vrees voor de Ethiopische autoriteiten consistente verklaringen aflegt betreffende de voorwaarden die door deze autoriteiten werden opgelegd bij haar vrijlating.

Op het einde van het gehoor voor het CGVS legt u een attest neer uitgaande van een Belgische gynaecoloog betreffende de genitale mutilatie die u onderging en verklaart u dat uw dochter die in Ethiopië verblijft eveneens besneden werd zonder uw toestemming (cgvs p.24). U verklaart dat indien u nogmaals van een dochter zou bevallen zij eveneens dit lot zou moeten ondergaan. Uit uw verklaringen tijdens het gehoor blijkt dat u niet zwanger bent, evenmin zijn er aanwijzingen dat u in de toekomst een dochter zal baren (cgvs p.24). Er dient bijgevolg vastgesteld te worden dat de door u aangehaalde vrees voor besnijdenis van een toekomstige dochter een louter hypothetisch karakter vertoont.

Concluderend moet er worden gesteld dat u er naar aanleiding van uw asielverzoek niet in slaagde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Het door u neergelegde identiteitsdocument en de twee geboorteaktes van uw kinderen betreffen uw identiteit en die van uw kinderen maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde vluchtmotieven. Het attest uitgaande van een Belgische arts staat de door u ondergane genitale mutilatie. De door u tijdens het gehoor naar voor gebrachte vrees dat indien u opnieuw moeder zou worden van een dochter zij eveneens slachtoffer zou worden van dergelijke praktijk wordt echter niet onderbouwd door dit document.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift ter staving van haar asielrelaas een fotokopie van de echtscheidingsakte van haar tweede echtgenoot en een fotokopie van de huwelijksakte met haar huidige echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert als eerste middel in haar verzoekschrift van 28 december 2015 een schending aan van artikel 1 van de "Conventie van Geneva van 28/07/1951 gewijzigd door artikel 1 §2 van het protocol van 31/01/1967 betreffende het status van Vluchtelingen" en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoekster herhaalt kort haar asielrelaas en geeft aan dat, om haar persoonlijke vrees beter te kunnen begrijpen, het aangewezen is rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Ethiopië, en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen.

Tevens wijst zij er op, onder verwijzing naar het UNHCR Handboek, dat de bewijslast beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid, tegenstrijdige verklaringen niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en aan de kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel gegund is op voorwaarde dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Zij verwijst vervolgens naar rechtspraak van deze Raad.

Vervolgens herhaalt verzoekster dat zij tijdens haar detentie gefolterd werd en citeert in dit verband uit de Ambtsberichten Nederland (december 2006 en mei 2013) aangaande de rechtsgang en situatie in de gevangenis. Zij volhardt in haar eerder afgelegde verklaringen en verwijst naar de fotokopieën van de scheidingsakte met haar tweede echtgenoot en de huwelijksakte van het huwelijk in januari 2015 met haar huidige echtgenoot gevoegd bij haar verzoekschrift.

In wat zich voordoet als een tweede middel, voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij herneemt voormeld artikel en verwijst naar rechtspraak van deze Raad. Voorts geeft zij aan dat in de bestreden beslissing niets terug te vinden is over de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst. Zij citeert uit de Ambtsberichten Nederland (mei 2013) aangaande de algemene situatie in de Somali-regio en voert aan dat de zaak hiervoor op zijn minst dient terug te worden gestuurd naar de tegenpartij voor verder onderzoek.

Verzoekster vraagt in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, in onderschikte orde de beslissing van het CGVS te vernietigen en de asielprocedure door te verwijzen naar het CGVS voor een nieuw onderzoek, en in zeer ondergeschikte orde haar het voordeel van de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster stelt dat haar voorgehouden problemen in haar land van herkomst hun oorsprong vinden in de problemen die haar huidige echtgenoot kende met de Ethiopische Liyu politie die hem valselijk beschuldigden van lidmaatschap van het ONLF omdat hij weigerde hen gratis qat te geven. In haar opeenvolgende verklaringen dienaangaande zijn echter dermate onaannemelijkheden, tegenstrijdigheden en onwetendheden vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan haar beweerde vervolgingsfeiten.

2.4. Zoals de bestreden beslissing stelt is het niet aannemelijk dat de leden van de Liyu politie verzoeksters echtgenoot omwille van diens uiteindelijke weigering om nog een portie qat aan hen te geven zo ver zouden gaan om hem te beschuldigen van lidmaatschap van het ONLF en hem daarop ter dood zouden veroordelen. In zoverre nog aangenomen kan worden dat sommige leden van politiediensten hun macht misbruiken door handelaars af te dreigen tot het bekomen van gratis goederen, is het niet plausibel dat zij als vergeldingsmaatregel voor een eenmalige weigering de handelaar onmiddellijk een buitengerechtelijk doodsvonniss opleggen en er hen bijgevolg geen enkel drukingsmiddel meer rest tot het bekomen van gratis waar. Bovendien stelt verzoekster het voor alsof enkele leden van de Liyu politie een standrechtelijke executie kunnen waarmaken zonder dat wordt ingegrepen door hogere officieren en een zekere procedure dient te worden gevolgd. Eveneens is niet aannemelijk dat een beschuldiging voor politiek lidmaatschap wordt behandeld door agenten die gewone politieopdrachten vervullen. Ten slotte is nog minder aannemelijk dat een dergelijke weigering ook zware consequenties heeft voor de echtgenote. Nergens toont verzoekster aan dat een dergelijke handelwijze gebruikelijk is in Ethiopië.

Verder merkt de commissaris-generaal in zijn beslissing terecht op dat verzoeksters verklaringen betreffende de problemen die andere qathandelaars in hun regio ondervonden en hun reactie daarop, al evenmin overtuigend zijn. Zo antwoordde verzoekster op de vraag van de dossierbehandelaar tijdens het gehoor of haar echtgenoot en zij ooit overwogen om de handel tijdelijk te stoppen of andere handelswaar aan te bieden, enerzijds dat haar echtgenoot geen kennis had van andere zaken en anderzijds dat ze nu eenmaal niet verwacht hadden zulke problemen te kennen. Deze bewering valt echter moeilijk te rijmen met haar eerdere bewering dat zij via een incident met de qathandelaar in Bili op de hoogte was van de mogelijk verregaande consequenties bij het weigeren van qat aan de Liyu politie. Rekening houdend met verzoeksters verklaring dat zij op de hoogte was van de afpersingspraktijk in Bili en de gevolgen voor de familie van deze man (gehoor 29 oktober 2015, 10) en haar bewering dat de Liyu politie niet gebonden is aan wetten of moraal (*ibid.*, 8) mag redelijkerwijs aangenomen worden dat zij en haar echtgenoot (en de qathandelaren uit haar gemeente) de problemen

met de Liyu politie ernstiger namen. De geloofwaardigheid van haar asielrelaas wordt in ernstige mate ondergraven doordat verzoekster hierover geen verklaringen aflegt en verder stelt dat ze deze problemen aanvankelijk niet bijzonder ernstig namen.

2.5. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal in zijn beslissing vast dat verzoekster betreffende de problemen die zij persoonlijk ondervonden zou hebben met de Ethiopische autoriteiten omwille van de vlucht van haar echtgenoot, geen enkel begin van bewijs bijbrengt en haar verklaringen aangaande deze problemen allerminst overtuigen.

Zo stelt verzoekster dat haar man door dorpsbewoners gebriefd werd over zijn nakende arrestatie en daarop plots is gevlucht op 5 april 2015. Het hoofd van de politie van hun dorp zou haar echtgenoot immers hebben aangegeven bij de Liyu politie te Jigjiga. Gevraagd hoe ze daarvan op de hoogte waren stelt verzoekster aanvankelijk dit niet precies te weten, maar dat iedereen het erover had. Wanneer de dossierbehandelaar op het Commissariaat-generaal nogmaals informeert hoe verzoekster van deze feiten op de hoogte werden gebracht stelt verzoekster plots heel wat duidelijker dat een militair haar man verwittigde. Verzoekster blijkt zich plots ook de naam van deze man te kunnen herinneren (*ibid.*, 14). Verzoekster wijzigt haar relaas en vult dit aan naarmate doorgevraagd wordt. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van haar asielrelaas nu dergelijke feiten eenvoudig te herinneren nu het – indien deze waarachtig zijn, *quod non* – deel zijn van verzoeksters eigen herinneringen uit en handelingen in Liyu.

Al evenmin overtuigend zijn haar verklaringen betreffende de periode tussen de waarschuwing betreffende zijn nakende arrestatie en het vertrek van haar echtgenoot. Zo stelt verzoekster enerzijds dat haar echtgenoot pas drie uur na de verwittiging vertrok, om onmiddellijk daarna te verklaren dat haar echtgenoot het huis binnenliep al roepend dat hij beschuldigd werd waarna hij vertrok, zodat ze geen tijd hadden om overleg te plegen (*ibid.*, 14-16). Ook dergelijke scenario's lopen dermate uiteen dat niet aannemelijk is dat verzoekster hierover niet eenduidig kan zijn.

Voorts, betreffende de inval van de Liyu politie in haar huis op vijf april 2015 waarbij zij werd aangehouden omdat haar echtgenoot gevlucht was, legt verzoekster incoherente verklaringen af. Verzoekster zou gedurende ongeveer één maand en twee dagen vast hebben gezeten in de gevangenis te Jigjiga, waaruit valt af te leiden dat zij rond 7 mei 2015 werd vrijgelaten (vragenlijst CGVS, punt 3.1 en 3.5). Tijdens haar gehoor verklaart zij echter dat zij de veertiende of de zestiende van de vijfde maand werd vrijgelaten (gehoor 29 oktober 2015, 19). Daarenboven dient te worden opgemerkt dat verzoekster wel precies weet te vertellen dat zij op 5 april 2015 werd gearresteerd maar deze gebeurtenis geheel niet in het dagelijks leven in haar dorp kan plaatsvinden. Verzoekster blijkt geen idee te hebben of deze arrestatie in het begin, het midden of eerder op het einde van de week gebeurde, op een schooldag of in het weekend. Al evenmin heeft zij een idee op welke dag van de week zij werd vrijgelaten uit de gevangenis. Dat een laaggeschoolde vrouw wel de data van haar arrestatie en vrijlating opgeeft maar deze gebeurtenissen niet in haar dagelijks leven kan plaatsvinden hoewel zij actief was als marktkraamster en schoolgaande kinderen had, acht de Raad niet geloofwaardig. Van iemand wiens leven verstoord wordt door een ingrijpende gebeurtenis zoals een onverwachte arrestatie mag redelijkerwijs eerder verwacht worden dat hij of zij deze gebeurtenis kan kaderen in het tijdsverloop van het dagelijks leven eerder dan dat men mag verwachten dat hij of zij de exacte datum van dit incident herinnert.

Verder is de bewering dat verzoekster werd vrijgelaten met de opdracht kreeg om haar echtgenoot te zoeken en aan de Ethiopische autoriteiten uit te leveren, niet aannemelijk. Immers kan niet worden ingezien welk nut dit kan hebben wanneer het ook voor de politie duidelijk moet zijn dat een dergelijke vrijlating slechts tot vluchten kan leiden. Hoe dan ook op het moment van haar asielaanvraag verklaarde verzoekster dat zij hiervoor tien dagen de tijd kreeg, indien zij haar echtgenoot niet zou uitleveren zou zij gedood worden (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster aanvankelijk dat zij zeven dagen de tijd kreeg om de man te vinden die de fout tegen de politieagent had gemaakt (gehoor 29 oktober 2015, 19). Wanneer de dossierbehandelaar bij het Commissariaat-generaal hier later opnieuw naar informeert, grijpt verzoekster terug naar haar eerdere verklaring en stelt zij dat zij hiervoor tien dagen de tijd kreeg. Nog daargelaten het aantal dagen dat verzoekster kreeg om haar man aan te geven, kan opnieuw niet worden ingezien waarom verzoekster zou zijn aangehouden. Immers ook de Ethiopische autoriteiten konden, zoals ook de Belgische asielinstantie, slechts vaststellen dat verzoekster weinig coherent is en voorts onwetend. Dat verzoekster zou worden ter dood veroordeeld omdat haar man geen portie gaf zou geven aan een politieman is geheel buiten proportie en er wordt evenmin objectieve informatie aangebracht die een

dergelijke thesis kan ondersteunen. Verzoeksters asielrelaas komt voor als een aaneenschakeling van verzonnen beweringen.

2.6. Verzoekster legt op het einde van het gehoor nog een attest neer uitgaande van een Belgische gynaecoloog betreffende de genitale mutilatie die zij onderging en verklaart dat haar dochter die in Ethiopië verblijft eveneens besneden werd zonder haar toestemming (*ibid.*, 24). Verzoekster verklaart dat indien zij nogmaals van een dochter zou bevallen zij eveneens dit lot zou moeten ondergaan. Uit verzoeksters verklaringen blijkt echter niet dat zij niet zwanger is, noch zijn er aanwijzingen dat zij in de toekomst een dochter zal baren (*ibid.*, 24). De commissaris-generaal stelt dan ook terecht vast dat de door haar aangehaalde vrees voor besnijdenis van een toekomstige dochter een louter hypothetisch karakter vertoont. Voorts kan worden vastgesteld dat verzoekster haar land niet heeft verlaten omwille van een nood aan internationale bescherming. Indien, zoals zij beweert, zijzelf tegen besnijdenis is dan kan niet worden ingezien waarom verzoekster niet de nodige maatregelen nam om de besnijdenis te vermijden tijdens haar afwezigheid, en nog minder waarom verzoekster het dan niet haar prioriteit gemaakt heeft haar dochter te beschermen, desgevallend in Ethiopië te blijven.

2.7. De Raad meent dat uit voorgaande opeenstapeling van onaannemelijkheden, onwetendheden en tegenstrijdigheden wel degelijk de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas kan worden afgeleid. De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich hoofdzakelijk tot het herhalen van en volharden in haar asielrelaas, maar weerlegt geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Waar verzoekster citeert uit en verwijst naar de Ambtsberichten Nederland van 2006 en 2013 betreffende de rechtsgang en situatie in de gevangenis, wijst de Raad erop dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk werd/wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

De door verzoekster geciteerde rechtspraak van deze Raad, betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Wat betreft de echtscheidingsakte van haar tweede echtgenoot en de huwelijksakte met haar huidige echtgenoot gevoegd bij het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat deze documenten, daargelaten het gegeven dat deze loutere fotokopieën betreffen en derhalve slechts minimale bewijswaarde hebben vermits deze mits knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn, geen afbreuk vermag te doen aan voorgaande tegenstrijdigheden en onwetendheden betreffende haar asielrelaas vermits deze niet ingaan op verzoeksters beweerde vervolgingsfeiten.

Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.8. In zoverre verzoekster onder verwijzing naar Handboek van UNHCR wijst op het principe van het voordeel van de twijfel en betoogt dat de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid, merkt de Raad op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het voordeel van de twijfel speelt slechts

wanneer na onderzoek van alle elementen het relaas van de aanvrager als waarachtig overkomt en niet in strijd is met de informatie gevoegd aan het administratief dossier. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekster ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom zij haar land van herkomst ontvlucht is terwijl van haar minstens verwacht kan worden dat zij middels een coherent en waarachtig relaas aantoont dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mag verwacht worden dat de aanvraag op een correcte en zorgvuldige manier wordt onderzocht, rekening houdende met alle elementen eigen aan het individuele relaas. Indien de betrokkene zich bedient van een ongeloofwaardig relaas kan enkel nog onderzocht worden in welke mate de betrokkene in aanmerking komt voor de toepassing van de subsidiaire bescherming. De Raad moet verzoeksters asielrelaas immers slechts toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet indien hij overtuigd is van de echtheid van verzoeksters verhaal, hetgeen om hoger vermelde redenen niet het geval is.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.10. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.11. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat voormeld artikel bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

Het ambtsbericht Nederland van mei 2013 waaruit verzoekster in haar verzoekschrift citeert, vermag geen toestand van intern gewapend conflict in Ethiopië en/of de Somalische regio aan te tonen en betreft bovendien geen actuele weergave van de situatie in Ethiopië, en meer in het bijzonder de Somalische regio vanwaar verzoekster afkomstig is. Voor zover verzoekster zich beroept op de algehele situatie, werkt zij dit middel niet voldoende uit en toont zij niet aan dat de situatie waarnaar zij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt evenmin over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.12. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.13. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK